INGINER T U D O R N I C U

PRIMA PARTE

M - am nascut in 1934, in satul Baile - com.Balta Alba - jud.Buzau;un sat relativ nou, sistematizat, asezat pe malul lacului cu apa sarata Balta Alba. Localitatea a aparut odata cu o statiune de tratamente cu bai de namol, de unde si – a luat numele. Intre cele doua razboaie statiunea a disparut, dar satul a ramas si s - a dezvoltat.

Parintii mei au fost tarani harnici, din toate punctele de vedere.Au infiintat gospodaria lor, au construit o casa cum nu era alta in sat, au cumparat ceva pamant si in 12 ani cat au trait impreuna au facut 8 copii, din care pe 3 i - au pierdut de mici sau foarte mici.

Viata lor nu a fost sa fie cum si - au dorit - o. In 1941 tata a murit pe front, iar mama a ramas sa creasca 5 copii, atunci sub 10 ani .Eu am fost al doilea si primul baiat.

Scoala primara am urmat - o la Baile. Pentruca mama ma vroia invatator, in 1945 am intrat la Scoala Normala din Buzau. Dupa o trecere prin clasa VII la tara, am revenit la aceeasi scoala in 1949, acum Pedagogica, unde am invatat pana in anul III, cand - dupa o trecere temporara a mamei ca chiabur - nu am mai fost inscris in ultimul an. A fost un moment greu de trecut.

Cu fostul nostru coleg Constantinescu Constantin - Costel pentru consateni, care terminase liceul, dar - tot pentru chiaburie - nu a fost primit sa dea examen la facultate, am plecat in toamna anului 1952 si ne - am angajat la Sovrompetrol Targoviste, ca ajutori de soferi. Treaba noastra era sa spalam masini, camioane si autobuze. Munca nu era usoara iar locul umed si rece .Ne rugam sa fie vreme uscata si inghet.

In primavara Costel a urmat o scoala de soferi profesionisti, a luat carnet, dar nu a profesat pana in vara, cand am plecat sa dam examen la facultate – in 1953.

Eu m - am inscris la liceu si, dupa ce am dat unele diferente, am urmat la fara frecventa clasa XI.In iunie 1953 eram absolvent. Ca sa pot invata am lucrat in schimb prelungit, de la ora 16 la ora 8 dimineata, cu o zi libera.

Pentruca tot pamantul agricol in proprietatea familiei a fost cedat statului, la cerere, in primavara mama era din nou, dupa un an, in categoria de tarani mijlocasi. Aveam conditii de mers la facultate si chiar sa primesc bursa.

In 1953, dupa luna de pregatire la Galati, am dat examen si amandoi am intrat. Am devenit astfel studenti.

Cum a fost in anii I si II sa ne reamintim. Camin : la cucurigu si la gramada ;cu cantina si sali de clasa : in aceiasi cladire ; laboratoare : putin dotate ; manuale : notitele de la cursuri ; condica de prezenta ; etc..

.Dupa anul II armata in Delta a fost o luna de concediu ! !

La inceputul anului III a venit Tehnologia produselor alimentare din Bucuresti.

Si cu multe studente ! Aveam in 1955 si noi camine, pentru studente si studentii din anii mari.

Intrucat in anii III si IV grupele de mecanici pentru utilaj alimentar venite nu aveau numarul necesar de studenti, unii din cei de la Galati au schimbat profilul.

Cum nu aveam pasiuni legate de nave si realizarea conditiilor de bursa am apreciat ca va fi mai usoara, am trecut si eu la utilaj alimentar.

In sem. I m - am indragostit de o studenta din anul II si am lasat invatatul pe planul al doilea. La examene am fost aproape sa pierd bursa si posibil si sansa sa mai fiu student. Salvarea a fost ultimul examen. M -am indragostit din nou la sfarsitul anului IV, cand mi - am facut o prietena colega de an - Valcu Hortensia, toti colegii ii ziceam Tenzi - cu care am ramas prieten pana la absolvire si in anul de stagiu.

Armata dupa anul IV, la Tulcea, a fost un chin.

In 1958, de ziua mea - 20 iunie - am primit cadou o diploma de INGINER.

La repartizare am optat pentru ICIL Sibiana ; alegerea avea in vedere faptul ca Tenzi era din Sibiu si ma pregateam pentru un viitor impreuna. In august eram la angajare iar in familia ei primit ca un oaspete asteptat.

Gazda am gasit repede. Serviciul la Sibiana nu mi - a dat satisfactii deosebite dar nici nu am avut neplaceri.

Sibiul l - am gasit ca un oras foarte frumos, cu multe zone in jur unde se putea iesi la sfarsit de saptamana. Oamenii au fost reci. Si romanii au preluat comportari sasesti - respectiv nemtesti - ei pentru ei ! Tenzi nu a fost nici ea amatoare de iesiri in oras si din oras. Sau nu era lasata ! Prietenii cu care am colindat imprejurimile, pe biciclete, au fost de la fabrica. Colegi cunoscuti in oras aveam, dar prieteni nu. Si prietenia cu Tenzi a avut cateva incercari, care au facut ca relatiile dintre noi sa duca spre o racire.

Dupa anul de stagiu am fost angajat la Sibiana ca maistru de intretinere.

Singurul post de inginer mecano - energetic era ocupat de seful meu. N - am fost multumit nici de salariu, care crescuse nesemnificativ. Familia mea ma presa, ca sunt prea departe si ca nu pot ajuta fratii mai mici sa - si faca si ei rostul lor. In aceste conditii am inceput sa ma tot gandesc ca locul meu nu este la Sibiu. La trecerea in anul 1960 hotararea privind plecarea era luata .Mi - am luat concediu si am venit la Braila sa caut service. M - am intors la Sibiana cu doua cereri si transferul a fost aprobat. Am facut lichidarea, la fabrica si la gazda si Sibiul a trecut la amintiri.

PARTEA A DOUA

In februarie 1960 am fost angajat la Chiscani - Braila, pe post de diriginte de santier pentru montaj utilaje si instalatii mecanice la CET - ul ce se realiza

odatacu prima etapa de fabricare celuloza si hartie. Utilajele erau livrate din Cehoslovacia, ca import complex, iar documentatia tehnica era intocmita in limba germana ; ceea ce m - a obligat sa incep, de la zero, s - o invat. Mi - a prins bine mai tarziu.

Gazda am gasit in Braila fara dificultati.

La serviciu am gasit un fost din anii I si II de facultate - Popa Valeriu - care terminase la Iasi. El m - a introdus in colectivul de tineri ingineri, cei mai multi absolventi in capitala Moldovei, in care am gasit - o dupa putin timp si pe viitoarea sotie. Ea absolvise cu specialitatea in celuloza, hartie si fibre artificiale si era din 1959 in industria de profil.

In 1962 pe platforma industriala de la Chiscani - mandria Brailei - s - a deschis un santier pentru o fabrica de celofibre - lana si bumbac artificiale - si alta de retele cord - partea de rezistenta in piesele de cauciuc. Eu am fost trecut de la CCH Braila ca sef serv.investitii la noua unitate - CFA Braila. Si apoi, in 1965, ca mecanic sef. Au fost probleme grele privind organizarea activitatii de intretinere si reparatii, la punerea in functiune a unor instalatii ce trebuiau sa functioneze 24 de ore din 24 si 7 zile din 7, cu operatori in calificare. Deseori eram solicitat sa fiu prezent in combinat si noaptea.

Aveam la biroul serviciului, intr - un fiset, pat cu tot ce - mi trebuia pentru dormit si ras - spalat. Sotia imi aducea dimineata ceva de mancat, la pachet.

In 1966 am pierdut primul copil. Sotia era sef laborator chimic la celofibre si, este posibil, sa fi influientat asupra sanatatii copilului, care a trait putin peste 3 luni.

Cu moralul foarte scazut, in 1967 n - am mai rezistat si prin demisie, am plecat la Santierul Naval, unde director era colegul Panait Gh..Dupa o luna, directorul m - a adus inapoi, negasind inlocuitor, presandu-ma prin organele locale, care m - au luat cu sarcina de partid (din 1964 eram membru !).Si sotia ma voia, din nou, cu program comun.

Pana in 1968 am convins pe toti de care depindea aprobarea de fonduri ca la CFA este necesar un atelier mecanic mare, cu prelucrari pe toate tipurile de masini - unelte, cu cazangerie, protectii anticorozive, etc..In 1970 era realizat. Primul sef i - am fost eu. Muncitori calificati, maistri si ingineri proiectanti pentru piese de schimb, au venit multi de la Progresul - Braila, cu ajutorul fostului director general, care era acum ministru adjunct la chimie si raspundea de intretinere. Dupa 2 - 3 ani, unii din cei adusi au plecat la IMGB, luati de el, care fusese numit director general.

Intre 1967 si 1971 am fost din nou student, la fara frecventa, la facultatea tehnico - economica de la Institutul Politehnic Bucuresti. Proiectul de absolvire a fost STE privind asimilarea actionarilor hidraulice. Ulterior cele cu pistoane au fost executate la Plopeni - Prahova. Nu stiu daca studiul meu a fost folosit sau s - a intamplat sa fie asa.

In noembrie 1968 a venit pe lume fiica noastra. Ne-am straduit s-o educam si s - o ajutam sa - si faca o profesie. Este din 1993 arhitecta si stabilita in Franta, unde s - a casatorit si are o fiica, acum de 3 ani.

Din 1971 pana in 1973 am fost inginer sef mecanic. Cand schemele de personal de conducere au fost reduse, am fost trecut sef atelier proiectare si apoi, din nou, mecanic sef.

In noembrie 1975 cele doua combinate de pe platforma au fost unite. Anomalie comunista , dictata de marele conducator, dupa o vizita de lucru. N-a contat ca chimia era amestecata cu industria lemnului si a materialelor de constructii. Am profitat de faptul ca Institutul de cercetare si proiectare la industria de profil se mutase din 1964 in Braila si am fost transferat, in interes de serviciu, la ICPCH.

Amintirile din cei 15 ani, cat am lucrat la CFA, n - ar fi fost complecte daca nu as fi scris si ceva despre conditiile in care s - a muncit. Activitatea era sub dictatura planificarii. Lozinca directorilor, a organelor de partid si de sindicat era : Sarcina noastra este sa producem, asa cum putem ! Ce face statul cu produsele noastre este treaba altora. Si produceam , chiar daca nu se vindea.Cu tehnologii vechi, de dupa razboi. Politica statului era sa te descurci singur. Asa au aparut pe platforma productii integrate. La Braila se producea : soda caustica, acid sulfuric, sulfat de sodiu, sulfura de carbon, etc...Poluarea cu gaze toxice era in toata zona. Chiar daca gazele se duceau la cosuri, cu inaltime de 120 m. si de 200 m., in hale si pe platforma, era greu de suportat mediul de lucru. Sporul de toxicitate si antidoturile n - au ajutat la nimic. Instructiunile de lucru recomandau hrana buna si lipsa alcool ! Cat a fost posibil am tinut seama de recomandari. In plus, colaborarea cu furnizorii de piese de schimb am folosit - o des ca motive de plecare de pe platforma. L - am ajutat pe Dumnezeu si inca traiesc. Multi dintre inginerii colaboratori apropiati din CFA nu au apucat sa fie pensionari.

Hrana buna ! ! Dupa 1970, cand a inceput nebunia conducerii supe rioare sa faca economii, lipsind de pe piata alimentele de baza, era greu de facut aprovizionare. De doua ori pe saptamana, la ora 4 dimineata, eram la coada pentru lapte si iaurt si la sfarsit de program, cand ajungeam in oras, mergeam mai intai la Alimentara sa vedem ce da si daca se dadea, lasam pranzul si ne asezam la coada.

Am rezistat. Sanatatea insa nu. Sunt urme si suferim.

Cu toate conditiile de atunci am avut si o viata personala. Ne – am organizat sa luam macar concediile de odihna anuale si sa le putem face cum am vrut. Cand s - a putut am iesit in oras si la sfarsit de saptamana. Prima iesire peste hotare am facut - o in 1963. Au urmat altele, unele din 2 in 2 ani. In tara, in anii 60, cu trenul in circuit, iar dupa 1970, cand am avut masina, in anii fara plecari afara, am vizitat toate marile orase si toate zonele turistice ale tarii, culegand amintiri...

CFA m - a trimis o singura data peste hotare, in 1971, in Polonia, cu care ocazie am vizitat si complexul muzeal de la Auschwitz (Oswiecim, cum zic polonezii)

*

La ICPCH am fost dela angajare sef pentru proiectarea mecanica – la colectivul M. Ca sef de colectiv aprobam, semnand si garantand, in numele institutului, fiecare desen si parte scrisa. Sustineam proiectele M la avizarea in CTE - ul intern si, daca beneficiarii o solicitau, in CTE - ul lor.

In 1976, ajutat de institut, familia mea a primit un apartament cu trei camere ; fiica fiind eleva avea nevoie de camera ei. Era la proiectare si sotia, inca din 1974.

ICPCH Braila intocmea proiecte complexe, la toate specialitatile. In cazul investitiilor noi sau de modernizari, cu importuri, proiectarea s - a facut prin cooperare, din care motiv erau necesare consultari periodice si chiar proiectare in comun la furnizori. In acest fel a fost posibil ca si eu sa pot pleca, trimis peste hotare, pentru proiectare mecanica, prospectare si contractare sau receptionare de masini si utilaje. Am fost in :Italia, Austria ,RDG si RFG, Cehoslovacia si Polonia, de mai multe ori. In RDG am fost chiar singur.

In acelasi timp am continuat vizitele particulare, cu familia, prin excursii organizate, in RDG, Cehoslovacia, Ungaria si in republicile ce faceau atunci parte din URSS.

Am coordonat proiectarea mecanica pana in 1986, cand am fost trecut in colectivul Sefi de proiecte, de unde am iesit la pensie. Sarcinile mele au fost pentru unitatile de la Suceava, Piatra Neamt si Braila – in ordinea scrisa.Ca sef de proiect coordonam proiectarea in institut, sustineam proiectele la organele de avizare si aprobare si urmaream executia investitiilor pe santier si incadrarea in valorile aprobate.

20 de ani, cat am lucrat la ICPCH, am iesit din mediu toxic. In 15 din ei traiul a ramas tot cu probleme de aprovizionare si conditii de viata grele.Din delegatii veneam intotdeauna cu ceva : branza si smantana de la Suceava, preparate din carne de la Bucuresti, etc...Am rezistat ! !

Fabricile, unde am lasat ani din viata s - au distrus. CFA nu mai exista decat in arhiva iar CCH - acum Celhart Donaris, privatizat - s - a redus la instalatiile cu profit pentru patron.Au ramas cosurile de gaze care inteapa cerul - cat vor mai rezista sa stea pe verticala.Asa a fost sa fie !

La institutul de profil nu mai sunt proiectanti mecanici, iar la specialitatile tehnologice sunt 2 - 3. Cat timp va mai fi Institut de cercetare si proiectare pentru celuloza si hartie la Braila, viitorul o va decide.Generatia noastra si - a facut datoria !

ULTIMA PARTE - LA PENSIE

Bucurie amestecata cu tristete. Viata in program impus a luat sfarsit si din 1996 n - am mai fost chemat la ordin, timpul devenindu - mi un bun personal. Prima hotarare a fost sa - i facem o vizita fiicei. Mai fusesem odata la Paris, cu trenul, in 1992, cand era acolo cu o bursa si in 20 de zile cat am stat am vizitat

multe obiective turistice.Nu mai asteptam alta ocazie. Atunci ne - am intrerupt calatoria la Strasburg - sa vedem complexul de constructii UE - si la Viena, la dus si intors, sa vizitam orasul muzicii. Fiica ne - a mostenit ! Si ei ii place sa faca excursii.In 1996, cu o masina inchiriata, ne - am dus pana la Marea Manecii si ne - am intors vizitand castelele de pe Valea Loarei si Senei.

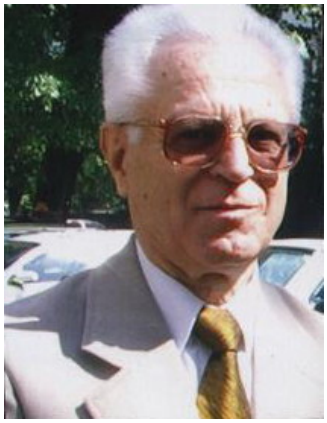

La revenirea acasa a fost greu sa ma acomodez cu viata de pensionar. O luna am luat un serviciu. Apoi m - am ocupat de organizarea unor cursuri pregatitoare pentru autorizare ISCIR, la care eram si unul dintre profesori. Dupa aproape 3 ani am renuntat la asa o afacere ! M - am apucat de scris amintiri.

In 1998, cu fiica si prietenul ei - un arhitect francez, fost coleg la un curs de specializare - am vizitat marile si frumoasele orase din Ardeal. Dupa 2 ani fiica ne - a chemat din nou in Franta si intr - o formatie de 4 persoane am vizitat litoralul Marii Mediterane - Coasta de Azur. Cu o masina. In Arles am avut ocazia sa vedem un spectacol de corida, intr - un amfiteatru antic ! 6 tauri au murit sub ochii nostri. Spectacol trist !

La trecerea de la 2001 la 2002 copiii au venit sa faca ski.

Dupa revederea noastra din 2003 am plecat iar in Franta, sa participam la ceremonia casatoriei fiicei, dupa care ne - au invitat sa - i insotim intr – o vizita in Belgia si Olanda. La Bruxelles n - am ratat ocazia si am vazut, din exterior, complexele de cladiri NATO si UE.

Cu o nepotica pe drum, in 2004 copiii au venit in Romania si, cu ei , am vizitat nordul Moldovei, de la Iasi la Putna si Maramuresul. In februarie 2005 nepotica a venit pe lume si eu am tinut - o in brate la 5 luni, cand am mers la ei.

In cei doi ani care au trecut, in fiecare vara am avut musafiri familia fiicei.

Au mers la mare si la munte. Nepotica vorbeste putin romaneste. Este insa frantuzoaica ! Bucuria cu care petrecem zilele cand copiii sunt langa noi nu poate fi depasita de nimic.

Au trecut 10 ani in pensie. Evenimente au mai fost ; unele cu bucurii si altele triste - cu probleme de sanatate. Le - am scris in Amintiri pe toate. Sper ca in viitor sa am parte numai de amintiri despre care sa scriu cu placere.

Sunt recunoscator tuturor celor care au avut rabdare sa ia cunostinta de povestea vietii mele, asa pe scurt.

Nicu Tudor

Martie 2008

16. 06. 1968

Cala - 16 VI 1968 -

- 16 VI 68 (Ticuleasca)

(Negret)

(Brezil Voiculescu)

(Ion Coporman)

(Chiriță)